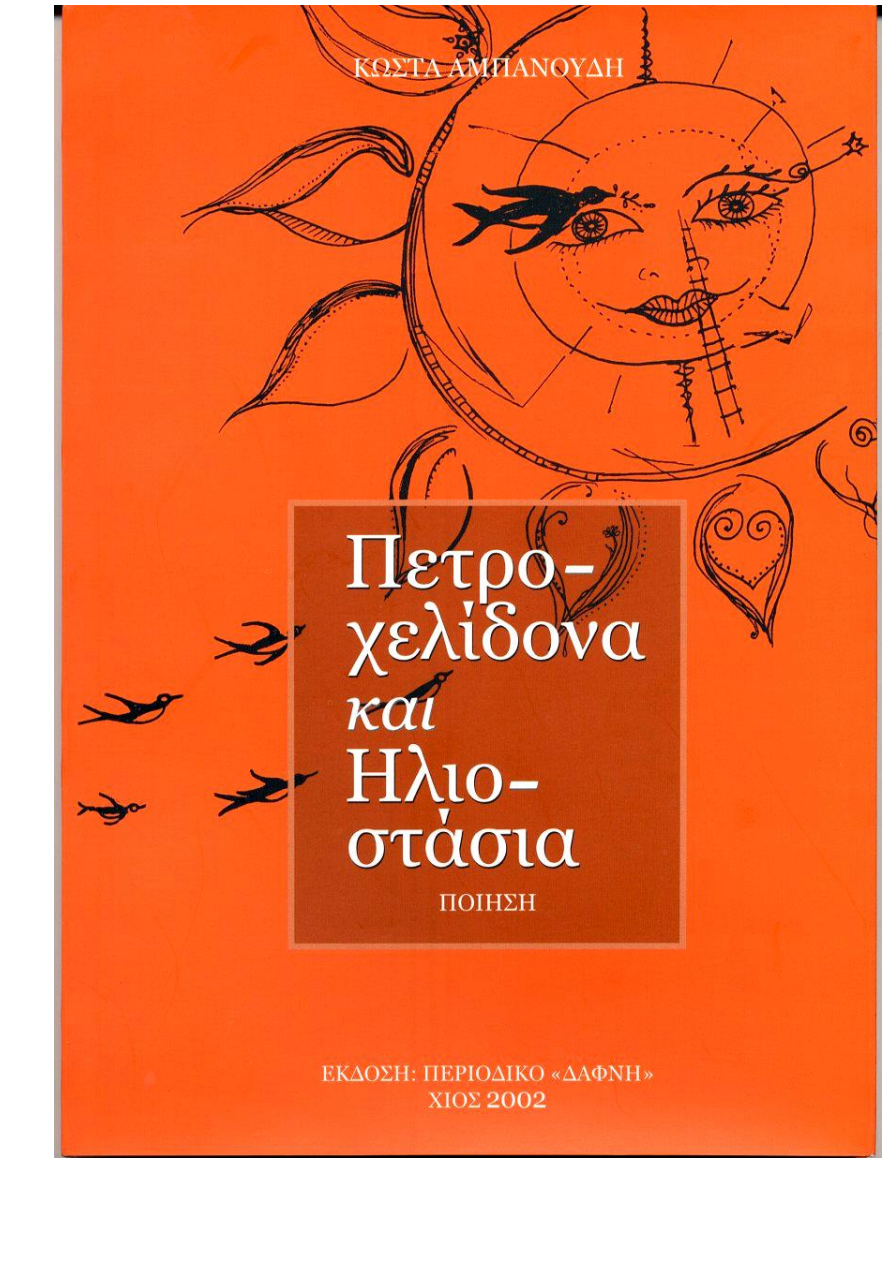

ΚΩΣΤΑ ΑΜΠΙΑΝΟΥΔΗ

Πετρο-
χελίδονα
και
Ηλιο-
στάσια

ΠΟΙΗΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ: ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΔΑΦΝΗ»
ΧΙΟΣ 2002

Ο **Κώστας Αμπανούδης** γεννήθηκε στο Βασιλεώνικο της Χίου όπου και τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο. Απόφοιτος του Γυμνασίου και Λυκείου της πόλεως Χίου και της Ανωτάτης Βιομηχανικής Σχολής Πειραιά, εργάζεται στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος από το 1973.

Ασχολείται με την ποίηση, την πεζογραφία, την παρουσίαση στον τύπο και το ραδιόφωνο βιβλίων και άλλων εντύπων, καλλιτεχνικών και άλλων πολιτιστικών εκδηλώσεων τόσο στη Χίο όσο και στην Αθήνα.

Ξεκίνησε να γράφει στη φιλολογική σελίδα της εφημερίδας «*Χιακός Λαός*» (1965) που επιμελείτο ο λογοτέχνης καθηγητής Γ. Διλημπός. Από τότε έχουν δημοσιευθεί ποιήματα, πεζά κ.λπ., σε ανθολογίες, εφημερίδες και περιοδικά της Χίου και των Αθηνών.

Έχει εκδόσει τις ποιητικές συλλογές «**Βασιλεώνικο**» (1967) και «**Χαμπλόφωνα**» (1979). Παραμένει ανέκδοτο σημαντικό λογοτεχνικό του έργο καθώς και εργασία του «**Η Σύγχρονη Χιώτικη Ποίηση**».

Υπηρετεί από χρόνια τον Φιλοτεχνικό Όμιλο Χίου από διάφορες θέσεις του Διοικητικού Συμβουλίου και αυτή του Προέδρου. Μετέχει ενεργά στην πνευματική και πολιτιστική ζωή της Χίου.

Κώστα Αμπανούδη

**Πετρο-
χελίδονα
και
Ηλιο-
στάσια**

ΠΟΙΗΣΗ

**Έκδοση: Περιοδικό «Δάφνη»
Χίος 2002**

Το εξώφυλλο και το σκίτσο φιλοτέχνησε η Τίνα Καραχάλιου
Τις διορθώσεις των δοκιμίων έκανε ο ποιητής

Έκδοση: Περιοδικό «Δάφνη»

www.dafninet.gr

e-mail: info@dafninet.gr

Υπεύθυνος έκδοσης, σχεδιασμός, σελιδοποίηση, επικοινωνία:

Βαγγέλης Ρουφάκης

Δαφνώνας, Χίος 82100

Τηλέφωνο: (0271) 078353

Κινητό: 0945 871187

e-mail: vroufak@otenet.gr

Εκτύπωση:

«Έντυπο», Στ. Τσουρή 7, Χίος

Copyright έκδοσης - Κεντρική διάθεση:

Περιοδικό «Δάφνη»

ISBN 960-86889-1-4

Έργα του ιδίου:

1) Βασιλειώνικο, Χίος 1967

2) Τα Χαμηλόφωνα, Χίος 1979

Η ποίηση

Σκληρό λουλούδι η ποίηση
με ρίζες από χάλυβα
και λάβα ηφαιστειών.
Πνοές του παραδείσου ευωδιάζει
κι ανάσες εξιλέωσης ανθεί.

Η ποίηση

II

Ποίηση ανυπέβλητη
ίσως σημαίνει
να πυρπολείς τα σπλάχνα σου
με Συναισθήματα, Λόγια, Αισθήματα
της Οικουμένης
και να προσφέρεις
τα αποκαΐδια τους σπορά
σπόρους αείζωους
στην Ομορφιά
τη Δικαιοσύνη και την Αλήθεια
δίκαιο μοίρασμα.

Η ποίηση

III

Ποίηση αληθινή, ίσως σημαίνει
το αίμα σου όταν νοιώθεις να βλασταίνει
στο Λόγο και πασίχαρο ριζώνει
σκιρτάει μέσ' την άγια ανθοφορία
μελλούμενου καρπού την προσδοκία
σε άγνωστη του Νου φυσιολογία
στον Χρόνο και στο Άχρονο τ' Ανθρώπου.

Η ποίηση

IV

Τον πόνο και την Αγάπη
του τόπου του και του καιρού του
σηκώνει πάντα ο ποιητής.
Αχθοφόρος των ιδεών,
μαντατοφόρος του μέλλοντος.

Η ποίηση

V

Στα δέντρα της Γνώσης
ότι αγγίζει μ' Αγάπη
και με πόνο ψυχής
ο αγνός ποιητής
θα φλεβίσει, θ' ανθίσει
θα καρπίσει ο Λόγος.

Μεσιτείες

Και φέτος, μοναχά χελιδονιών φτερά
θα κουβαλήσουν τις ελπίδες
πάνω σ' ασπρόμαυρες γραμμές
(καπνιές από τ' ανθρώπινά μας πάθη
κι άχνα από κρίνων της Αγάπης ευωδιές).

Αθάνατη ηλιομάντισσα εκεί
στων ξωτικών καλοκαιριών τις χώρες
η πανανθρώπινη κεντήστρα καρτερεί
μυστηριακά να ξεδιαλύνει
για φως ή και για σύννεφο την κάθε μας στρά.

Στ' αλώνια, όμως ξεχάστηκαν παιδιά
που κλειούν τις μερμηγκοφωλιές με στάρι.
Κι ένα πετροχελίδονο σιμά
με ξεβαμμένα απ' το λιοπύρι τα φτερά,
να συντροφιάζει ένα σπούργιτα αλανιάρη.

Δέηση

Δώσε απ' όσα σου ζητώ
μονάχα εκείνο που μου λείπει.

Πες είμαι σχήμα γεωμετρικό
μιας άγνωστης στη Γη, γεωμετρίας,
πες είμαι δέντρο
πού `χει τον ήσκιο
κολλημένο στον κορμό
με κατακόρυφο τον Ήλιο.
Άσμο μένω κι ας παφλάζω
βαθύ και άγευστο νερό
δώσ' μου το βάρος, το χαμένο,
της ψυχής μου.

Αγάπη

Νάσαι του κόσμου η Λύτρωση
νάσαι ο Πόνος της Αλήθειας
νάσαι της Νύχτας τ' όνειρο
που σάρκωσε η αυγή;

Θάσαι ζωής κατοπινής εισαγωγή
θάσαι του Αιώνιου πρόγευση
κι επαγγελίας φωνή.

Είναι ...

Είσαι μια σύνθεση κρυφή
και μια αχτίνα μυστική
και μια γραμμή και μια φωνή
από την παρουσία των Αγγέλων

Μια μελωδία θεϊκή
που δεν συνέλαβε κανείς
ως τώρα μουσικός της Γης
γιατί δεν πρέπει να την κλείσει

σε νόμο γήινο κι αρχή
ούτε κι ο ήλιος να φωτίσει
την πλάση της. Θα μείνει εκεί
το κρύφιο νόημα του κόσμου.

Αντινομίες

Όταν βλέπω και σαρκώνουν
κόκκινα, πυρά κι ερωτικά
του καλοκαιριού τα χείλια
σα σταφύλια κρασερά.

Και σιμά μου που γρικό σε
μαραμένο θηλυκό της κορασιάς
στης ζωής το καλοκαίρι
να σε ντύνει η συννεφιά.

Στ' ουρανού τ' αθώο μάτι
που σηκώνω τη ματιά μου με θυμό
ώρα λαύρη, μεσημέρι
σύννεφο ένα εκεί τεφρό.

Λες και τ' ουρανού το μάτι
δάκρυζε απ' τον καημό
του παράταιρου μας κόσμου
και ζητούσε εξαγνισμό.

Τεχνη ζωής

Από το βάρος της ψυχής
του κάθε ανθρώπου
το ειδικό της βάρος
απομένει,
υπομένει,
δημιουργεί ή καταστρέφει
αληθινά.
Σημάδι φωτεινό ή σκοτεινό
στού κόσμου την αέναη πορεία.

Ανεξήγητο

Κακία σκληρή κι αδυσώπητη
σκοτάδι βαθύ κι αξιμέρωτο
στη ψυχή του.

Τίνος φωτός κουρασμένου
η αποσύνθεση νάσαι
σε πιο καινούργιο φως
μιας Αυγής ζωηφόρας
ιδεών κι αισθημάτων
αργά και επώδυνα
μεταπλάθεται;

Ενοχή

Εικόνες παιδικών στιγμών
κύκλοι του νερού άσβηστοι
στης ζωής τη λίμνη.

Μνήμες ζωής αλλοτινής
γεμίζουν τους καθρέπτες της
επάλληλα.

Θα μας βαραίνει
τούτη η άλυτη Σιωπή
των μισοτελειωμένων λόγων.

Λόγια ανθισμένα
που δεν έδεσαν καρπό
στους μίσχους της βιασύνης μας.

Κύκλοι μισόκλειστοι
που τώρα μας δένουν
οδυνηρά κι αμετάκλητα
μ' αλυσίδες αόρατες
στους αρμούς της Αλήθειας.

Δώσε μου

Των ματιών σου τις δυο δίδυμες πηγές
να ποτίσω στρέμμα - στρέμμα τις ερμιές
της ζωής μου.

Των ματιών σου τις αστρόφωτες πηγές
ηλιοφώς, σεληνοφώς να φωτίζει μου χαρές
και τους πόνους.

Των ματιών σου τις αγέρινες φωτιές
τ' ορεσίβιο ν' ανεβάσω ως τις κορφές
όνειρο μου.

Των ματιών σου τις απλόχωρες φωλιές
ν' απιθώσω νεοσσούς τις αντηλιές
χρυσού πόθου.

Των ματιών σου τις ασίγαστες φωνές
που καλούν τον έρωτα μου ανατολές
σαν κοτσύφι.

Των ματιών σου τις αστείρευτες ζωές
ν' αναστήσω των γραπτών μου τις νεκρές
ηρωίδες.

Των ματιών τις ανθισμένες μυγδαλιές
να τρυγήσουν μεθυσμένες νιες ορμές
το νεχτάρι

Των ματιών τις μολυβιές τις συννεφιές
για να λιώσω τις γλυκές και πλανερές
αντιφάσεις.

Των ματιών σου τα δυο χάνδρινα καφέ - μοίρας
πουλιά - για να παίξω να κερδίσω στις ζαριές
το θάνατο.

Εικόνα Αχειροποίητη

Ομορφιάς ατραγούδι στο πρόσωπο
ατραγούδι στο πρόσωπο της Αλήθειας
πρόσωπο της ασώματης ύπαρξης
πηγή των λέξεων, μήτρα του άχρονου Λόγου.

Γεννάς τη δίκαιη σκέψη και πράξη
και τραγουδώ σε Ομορφιά αμετάπειστα
που `χεις το πρόσωπο της Αλήθειας.

Της Άνοιξης φωνήματα

Λυρικό ποιητή
καρφωμένο στο βράχο
της ερημιάς σου
με τα πουλιά των Στοχασμών σου
να σε ταγίζουν φειδωλά
το μέλι και τις ακρίδες
της έμπνευσης.

Στο χάραμα της κάθε Αυγής
δρόσος και λάβα η κάθε ιδέα
στο σπαραγμένο συκώτι σου.
Η θάλασσα σου στέλνει
το αλμυρό της χορτάρι
απ' των βυθών της το άδυτο
και των βουνών οι χαράδρες
τα μυστικά βοτάνια τους
να πλάθεις αστείρευτα
το μετάξι της προφητείας
ζώντας αδιόρατα
τον Μύθο και το θαύμα
την κωμωδία και το δράμα
σε αφανείς προεκτάσεις ζωής.

Της Άνοιξης φωνήματα II

Βγες στο μπαλκόνι του Μάρτη
ένα πρωινό της ψυχής σου
τον έφηβο ήλιο καλημέρισε
σιγοπάτησε όπως πουλί
αγνάντεψε όπως σύννεφο
και τραγούδησε αγνά
να δυναμώσουν
τ' αχειροποίητα δοκάρια
της κάθε χελιδονοφωλιάς
που κρατάνε τον Άνεμο.

Της Άνοιξης φωνήματα III

Τραγούδησε της Άνοιξης
για ν' ανθίσει
το δέντρο,
το χορτάρι,
το χαμόγελο,
στα χείλη των παιδιών
στα σπλάχνα των μεγάλων
στων τάφων την εγκαρτέρηση
του Άδωνι η σκοτεινή κραυγή
να φωτίσει, ν' ανοίξει
η κλειστή μήτρα της Δήμητρας
να κυριαρχήσει ολόχαρο
το κοριτσίστικο, κυματιστό
γέλιο της Περσεφόνης.

Μίλησε πρόσχαρα στον ουρανό
τον νυχτωμένο, με λόγια φωτεινά
να ξημερώσει
Άνοιξε τα παράθυρα
του Λόγου της καρδιάς
στις ψυχές και στον κόσμο.

Της Άνοιξης φωνήματα

IV

Τραγουδώντας
αγνά, βαθιά κι αθεράπευτα
συγκινείς την πανώρια Άνοιξη
Ανάπνευσε την
σμίξε και αφουγκράσου
τη χαρά της.
Δες, σου αποκαλύπτει
απονήρευτα
το αιδού της Δημιουργίας της
τους μαστούς της αλκής της
όπως αθώο και δειλό
κορίτσι τη ψυχή του
στον πρώτο Αγαπημένο της.

Της Άνοιξης φωνήματα

V

Τραγουδώντας
φωτίζεις και θάλλεις
με τον μικρό ή μέγα
ήλιο της Αγάπης σου
με την καιόμενη καρδιά σου
τους πλησίον σου
κι εκείνοι σε εχθρεύονται συχνά
έχοντας το μικρό τους δίκιο.
Φωτίζοντας τους
δείχνεις τη σκιά
την προβολή που γεννιέται
στο φόντο του περιγυρου
-το σκοτεινό είδωλο
του κρυφού εαυτού τους.
Αποκαλύπτεις τ' ανεπιθύμητο.

Της Άνοιξης φωνήματα

VI

Αστέρια απειράριθμα
του Σύμπαντος μάτια
φωτεινά κι ανερμήνευτα
μοιάζουνε μυγδαλιά
τα λευκορόδινα άνθη σου.

Τρέμουλο από κόσμους μακρινούς
το μήνυμα στα χρώματα τους
το κάλεσμά τους άδολη χαρά
και άφωνο, μυστηριακό
τραγούδι ευαγγελισμού
είναι η φωτοβολιά τους.

Διάφανες ώρες της Χαράς
ακριβοθώρητο όραμα σκορπάτε
τα σχήματα σας σύννεφα
ανάλαφρα κοπάδια από αρνάκια
σ' αιθρίας βοσκοτόπι τ' ουρανού.

Της Άνοιξης φωνήματα

VII

Κάθε κελάηδημα πουλιού
φθόγγος μελωδικός κυλάει
στης αιωνιότητας τη θάλασσα
σταγόνα φωτεινή
στην Αιωνιότητα μας της Ζωής
και στην Ανυπαρξία του θανάτου.

Στο σύμπαν και στα Σύμπαντα
και σ' όσα ζουν πέρα απ' αυτά
άλλα αδιόρατα Άρχουν
πάνω από την κάθε ύπαρξη
και δεν υπάρχουν
στους νόμους
στις διαστάσεις
θανάτου ή Ζωής.

Ξενιτεμός

Αφώτιστα βράδια.
Έρημα σπίτια.
Το φως σας ξενητεύθηκε.
Σαν παραμύθι ατέλειωτο
μένει η σιωπή σας.
Κι ο έναστρος ουρανός
δίχως αντίφωνο
στα παιδικά του
πολύφωνα στόματα,
πολύφωτα μάτια
της αθωότητας.

Εργατικός Δείπνος

Στον Πρωτομάστορα του Λόγου Γιώργη Διλμπόη

Έκοβε το ψωμί μικρά κομμάτια
όπως τ' αντίδωρο, και τ' ακουμπούσε
σ' άσπρη πιατέλα με τυρί, ρέγγα, ντομάτα
και ούζο σε χοντρά, ρηγά ποτήρια
η θεια μου να κεράσει τους εργάτες
στο λιόγερμα που 'ρχόνταν οι μαστόροι.

Τότε, πουλάκια σμήνη πεταρίζαν
απ' το λιγόλογο, κλειστό, σοφό της στόμα.
ζωντάνευε ο πατέρας της κι η μάνα
ο μάστορης ο άξιος κι η δουλεύτρα.
Γινόταν νια, τη φώτιζε το γέλιο
Καλοσυνάτη κάθιζε κοντά τους στο πεζούλι.

Είχαν τα χέρια αλευρωμένα απ' τον ασβέστη
και τα πουκάμισα ξεθωριασμένα από το κάμα.
Είχαν τα μάτια φωτεινά – του θέρους άστρα
κι οι φλέβες του λαιμού μοιάζανε ρίζες
του πλατάνου που σκάζει από το χώμα
όλης της δύναμής του την αντράδα.

Είχε η καρδιά τους μια γερμένη στάμνα
ξέχειλη καθαρό νερό που κελαηδούσε
στα λόγια τους τ' απλά, τα ψυχωμένα
που δρόσιζαν την πλάση την φρυγμένη.

Αλώνι πέτρινο, ψηλό γύρω μου δέναν
μικρό παιδί να κάθομαι σιμά τους
και να τσιμπολογώ (ξύπνιο σπουργίτι)
σπυρί - σπυρί το Λόγο τους, σαν στάρι.

Εικόνα σ' αγροτόσπιτο

Η νύχτα χρωματίζει τις καρδιές μας
με χρώματα που πλάθει από τ' αγιάζι
νερομπογιάς αθέατης στο βάμμα.
Τα δέντρα συμμαζεύουν τη ζωή τους
ήρεμα, και καληνυχτίζουν το 'να τ' άλλο
σαν τις νοικοκυρές στα παραθύρια
τα ξύλινα, που σκύβουν και τα κλείνουν
όπως σελίδες στα βιβλία οι ψαλτάδες
με ιδρωμένα δάκτυλα και νοτισμένα
τα μάτια από της κούρασης τα νέφη.

Φωτιές ανάβουν στα μικρά τους τζάκια
τα πήλινα τσουκάλια χοχλακίζουν
το δείπνο της μεγάλης τους φαμίλιας.
Παιδιά ξυπόλητα τη ζήση ανασαίνουν
με την αφή στις πέτρινες ταράτσες
παιδιά που ερεθίζουν το 'να τ' άλλο
με λόγια της πικρής βαριεστημάρας
ποτίζουν τα λουλούδια στο μπαλκόνι
αλληλοβρέχονται ξεμαλλιασμένα.

Ήσυχα τα θωρούνε οι γερόντοι
στ' απόβραδο της ζήσης τους, σαν άστρα
που σύναξη καινούργια ετοιμάζουν
στον ουρανό της χαμηλής τους ζήσης.
Κι οι νιες την όρασή τους εξασκούνε
να δουν τ' αθέατο αστέρι στ' όνειρό τους
το πράσινο φεγγάρι των ερώτων.

Αγροτική εικόνα

Τ' απόβραδου οι ώρες στα κατώφλι
μικρές παιδούλες ξεχασμένες στα παιχνίδι.
Τον ήλιο μάγεψαν, τον μίκραναν σαν τόπι
και τον πετούν με γέλια η μια στην άλλη.
Τον σφίγγουν στα μικρά, ρόδινα στήθη
τον κανακεύουν στις ζεστές ποδιές τους
και τον πετούν μεσούρανα σα βέλος
σαν προσευχή και σαν κραυγή της νιότης φλόγα
πράσινου χόρτου αναλαμπή στο φως που σβήνει
και ακουμπά χρυσόσκονη στα δέντρα,
στου στάβλου τις γωνιές και τα δοκάρια
που κατοικίδια ζώα αργοσαλεύουν.

Μικρές παιδούλες ξεχασμένες στο παιχνίδι
τη γύμνια τους σεμνά η αφέλεια ντύνει
με διάφανο γαλάζιο, ονείρου ντύμα.
Τ' απόβραδου οι ώρες στο κατώφλι
συνομιλούν με τ' άψυχα, τ' αθώα
τα σύνεργα της Αγροτιάς και το πηγάδι,
τ' αγιόκλημα της έκτης ηλικίας
το μυθικό πιθάρι του προπάππου
και τα κανάλια της βροχής-γίγαντα χέρια-
που κρέμασαν αδύναμα στο λήθαργό του
μέσα από μνήμες γενεών που 'χει λατρεύσει
της ζωοδότρας της βροχής δούλος κι αφέντης
νεροκουβαλητής γερός ουράνιου δώρου.

Τ' απόβραδου οι ώρες στο κατώφλι
το πέτρινο, της ζήσης και του ονείρου.

Πράσινου Ελπίδα

Η νύχτα στοιβαγμένη στις ψυχές μας
όπως οι γνώσεις στα παλιά, χοντρά βιβλία
άκαρπο δέντρο ο αγώνας δίχως πίστη
και φύτεψε ακακία στην αυλή μας.
Οι ώρες αργοπάτητες στους δρόμους
σαν τους περαστικούς μέσ' το τραγούδι
που το κρατάνε ράθυμα όπως τσιγάρο
στα χείλη τα στεγνά τους τα σφιγμένα.

Λουλούδισε η σάλα από το γέλιο
μικρού παιδιού που χάμω αρκουδίζει
μέσ' της γιαγιάς τα πόδια τα πρησμένα.
(Χρόνους τριάντα εδώ καθηλωμένη
στη ψάθινη, παλιά της πολυθρόνα
σύμβολο της υπομονής, λίμνη ελπίδας
μιας ώρας μυστικής, σταματημένης
και δίπλα το κλειστό, βαρύ μπαούλο
που 'χει τις μνήμες μιας ζωής ταξιδεμένης
σε πόλεις του Ελληνισμού του περασμένου
Πόλη και Σμύρνη κι Αλεξάνδρεια μεγάλη).

Εδώ τα κάντρα τα κομψά, ξεθωριασμένα
κρατούν μορφές σεμνές κι αγαπημένες.
στο σκρίνιο επάνω ανθοδοχεία μυρωμένα
δύο κάλυκες από παλιές οβίδες του πολέμου
με άδεια τώρα τα φρικτά τα σωθικά τους
ξέχειλοι δροσερό νερό κι άγριους κρίνους.
Μια Άνοιξη χλοΐζει από τους τάφους
μιας γιγαντόφρενης γενιάς, της πατρικής μας.

Στων χωραφιών...

Και φέτος πάλι οι μυγδαλιές, άνθη συννέφια κι
όνειρα
ντύθηκαν και προβάλλουν
καθώς άσπρα πλεούμενα στο επίφοβο ταξίδι
το δίχως κάβους γυρισμού και άρμενα ακαίρια.

Αχνόβαψε ήλιος μικρός τη θάλασσα μ' ελπίδες
μ' αχτίδες χειμωνιάτικες - αμφίβολες φωτιές
κι ένα χαμόγελο παιδιών ρόδινο,
αγνό και αμόλυντο, της πρώτης - πρώτης νιότης.

Και φέτος πάλι οι μυγδαλιές
καθώς καρδιές, λευκές καρδιές
στων χωραφιών το φόντο ταξιδεύουν
στο μεσιανό κατάρτι τους
έχουν ανθό - λευκό σταυρό
με της χαράς τ' αγνάντεμα
να σταυρωθούν γυρεύουν.

Ψυχή του Αιώνιου

Το τραγούδι
παιδί αγέραςτο
στου χρόνου το διάβα.

Ο χρόνος
παιδί αγέραςτο
στην πορεία του άχρονου.

Το άχρονο
παιδί αγέραςτο
στου Σύμπαντος το διάβα.

Κι ο άνθρωπος
πλασμένος να νοιώθει
το άχρονο μέσα του
το Σύμπαν στη σκέψη του
και το παιδί
στης καρδιάς το τραγούδι.

Στο γήινο χρόνο του
αφουγκράζεται και μελωδεί
την Αιωνιότητα της ψυχής του.

Επιβίωση

Ένας φάρος π' αγρυπνά με νυσταγμένο μάτι
μια αστραπή που χάνεται στη λάμψη της στιγμής
του γλάρου τ' άσπρο πέταγμα σαΐτα στο σκοτάδι
και του κυμάτου ο ανθός π' ανθεί και ξανανθεί.

Και του δεμένου του σκυλιού το γαύγισμα στην πρύμνη
αντίλογος στη Μοναξιά και το δετό σκοινί
του γύφτου βήξιμο ηχερό απ' τη γωνιά του κάβου
κι άστρου μικρή, τρεμάμενη η πλάση η μακρινή.

Ένα συναίσθημα τραχύ στην πιο φρικτή του δίψα
μια εγκαρτέρηση πικρή που φλόγισε την πίκρα
και της Αγάπης τ' όνειρο που ξανανθεί από φύτρα
αφού το κάψαν χίλιοι, αντινομίας κεραυνοί.

Λέξεις κοινές που κλείνουνε ουσίες των πραγμάτων
και είναι τους παράταιρη η πρώτη δοκιμή
λέξεις απλές για πράγματα που σμίγουν και ταιριάζουν
σ' εκείνη την αμφίβολη της επιβίωσης ακμή.

Εικόνα

Στον παιδευμένο της ψυχής μου ουρανό
κοιτώ ένα λασποσύννεφο
που χρόνια αντιπαλεύει
με τις δυνάμεις της φωτιάς
ήλιου ξανθού.

Κι ως σιγολιώνει το η ζωή
με πείσμα και κακία χαμηλώνει
επάνω από τις κρυστάλλινες
τις λίμνες της καρδιάς,
δακρύζει, τις θολώνει.

Βιομηχανικό λιμάνι

Μικρό κορίτσι του γιαλού
που τον σκεπάζουν τα βαριά
καΐκια κι οι μαούνες
δεν έχει ψάρια ο γιαλός σου
πνίγηκαν στους μεγάλους υπονόμους.

Τραγούδι είναι το χλωμό σου πρόσωπο
πρέπει να φτιάξω
ξανά τους ανεμόμυλους
αναπνοή στα όνειρα σου
όταν οι καμινάδες σκάβουν τον ουρανό.

Τραγούδι είναι τα ξανθά μαλλάκια σου
θα τα στολίσω με μικρό
πρωτόφαντο λουλούδι του πελάγου
καθάριο, μαγικό ανθό
στολίδι σου αστραφτερό της νιότης
υγείας φυλακτό
ανέφελη χαρά, δεκαεξάχρονη.

Ένα περίγραμμα ψυχής

Είχες γραμμένη
σε φύλλο φοίνικα
μια προσευχή.

Το φύλλο έπεσε
το στέλεχος του
κορμός εγίνη.

Το φύλλο κάηκε
μένει ο Λόγος
αναλαμπή
μέσ' του καπνού του
το «άνω θρώσκω».

Η Χάρη του Μοναχικού

Στον Βαγγέλη Ρουφάκη

Ότι ανθίζει στη Μοναξιά
από το φως αγαπιέται
συνομιλεί με τη Σιωπή
με το Πνεύμα φιλιέται.

Ότι καρπίζει στη Μοναξιά
το φρουρεί η Αγάπη
το τρυγούν τα θεσπέσια πουλιά
κι όσα άντεξαν της Άσκησης άκρη.

Ότι χλόισε μόνο στη Γη
ότι άνθισε μόνο στην πλάση
ότι κάρπισε μέσ' στη Σιωπή
του Μυστηρίου τ' απόκρυφο είναι γιορτάσι.

Της ζωής που του δόθηκε πια
νικητής στο κρυφό νόημά της
αρετής φωτοστέφανο ανθεί
και τον ντύνει με σάρκα η Χαρά της.

Σύμβολα Αγαθότητας

Τα δέντρα πάντα σιωπηλά
ορθά και ριζωμένα
της ζωής το απόκρυφο
νόημα φανερώνουν.
Ανθίζουνε, καρπίζουν, ευωδιάζουν
της Ομορφιάς το όραμα
διαρκώς ανανεώνουν
χαράζουνε τις εποχές
με χρώματα και σχήματα.

Τα δέντρα είναι προσιτά
και γκαρδιακά σαν την Αλήθεια.
σύμβολα αφοσίωσης, ήμερου πόνου
άφωνης κραυγής, υπομονής ανεπίβουλης
θυσίας, προσφοράς
αθώα όπως Άγιοι
καρτερικά σα Μάρτυρες
πνοές Αγάπης μυστικής
που ζωντανεύουνε στη Γη
εικόνες του χαμένου Παραδείσου.

Το καθημερινό Τραγούδι

Οι φίλοι μαζεύουν
ψήγματα της Αλήθειας
στο ποτάμι της ζήσης τους
σαν χρυσοθήρες, ολημερίς.
Κοσκινίζουν κάθε δειλινό
την άμμο της ψυχής τους
άλλοι δεόμενοι
μέσ' τις βλαστήμιες τους
κι άλλοι σιωπώντας.

Στις όχθες του χειμάρρου
κάθε καρδιάς
το αμμοχάλικο πληθαίνει
φορτίο υπολογίσιμο, βαρύ
και το ρεούμενο της ζήσης
λιγοστεύει.
Λίμνες υπόγειες συντηρεί
σ' έγκατα ύπαρξης μελλοντικής
βαθαίνει.

Διχασμένες Ψυχές

Πως συνυπάρχουν
στον ίδιο άνθρωπο
η Αισιοδοξία
και η Απόγνωση
η χαρά και η οδύνη
η ευαισθησία
και η ακρότητα
η δημιουργικότητα
και η φθορά
το θανατερό
και το αναστάσιμο
το συνετό
και το ασύνετο
η ελευθερία
και η σκλαβιά.
το φως και το σκοτάδι
σε ίσες διαστάσεις,
στα ίδια σχήματα
του Λόγου και της Πράξης.

Διχασμένες Ψυχές

II

Τ' απολεσθέντα
συγκρατούμε μέσα μας
όπως το Σύμπαν
τη σκόνη των αστερισμών του
ενσωματωμένα κι ανέπαφα
στην ύπαρξη μας
όπως νεκρούς
που πολύ Αγαπήσαμε
ατόφια και ακέραια
στη νοερή υπόστασή τους
και στα κενά
της Μνήμης τους πονάμε
Έτσι, όπως κρατεί ο Θεός
την πρώτη ενθύμηση
του ιδανικού κόσμου του
στη φλεγόμενη καρδιά του,
γεωγραφώντας τον
σ' ένα του δάκρυ.

Διχασμένες Ψυχές

III

Είπες: Μετά τον ορίζοντα
των αισθήσεων και της λογικής
αρχίζουν οι ορίζοντες της φαντασίας
να ξανοίγονται μέχρι
την Ενόραση της Πίστης
και μετά το ασαφές
γνώριμο θαμπόφωτο
εκείνο που έδινε
η πρώτη ποταμοφόρα
αίσθηση της ζωής
από το παράθυρο
και τους φεγγίτες τους πολύχρωμους
του παιδικού δωματίου
όταν ξυπνούσες
τα πρωινά ή τις νύχτες
με παλλόμενη ευαισθησία
από το πάλεμα το γιγάντιο
της χαράς και του φόβου
παραμυθιού.

Διχασμένες Ψυχές

IV

Το αναστημένο Σώμα σου
μέσα στον Κόσμο
Φως υπερκόσμιο
συνεχίζει να μάχεται
με φώτα υλικά,
με το δαμασμένο σκοτάδι.
Διαμελισμένο
απ' τις Αιρέσεις
και τους ανθρώπινους εγωισμούς
τους φόβους της Λογικής
και την αλαζονεία της εξουσίας,
θεατής και αθέατης.

Ποίηση των μικρών πραγμάτων

Τα σταματημένα κάρα κείτονταν ανάσκελα
κι είχαν τα δίδυμα αξόνια τους
καθρέπτη τ' ουρανού με το φεγγάρι
τα δέντρα φλυαρούσαν με τον άνεμο.

Στο βιολετένιο ουρανό του φθινοπώρου
πλέανε μεγαλόπρεπα του δειλινού οι κύκνοι
κι ο ήλιος χάραζε απλά λίμνες χρυσές.

Πίσω απ' το μύλο σφύριζε τ' αγερικό
κι ασίγαστο, σα μανιακό
κτυπιόταν και βασάνιζε
τις καλαμιές του τράφου.

Χτυπούσε το λερό караβοπάνι
στ' ασάλευτα του μύλου τα φτερά
παγιδευμένο λες πουλί που δε βολεί του να πετάξει

Ένα κοπάδι σύννεφα βάθαιναν το σκοτάδι
τριγύρω από τ' ολόγιομο φεγγάρι
πού 'ταν μπλεγμένο στις ελιές.

Από το Δωδεκάμηνο

Τι στέκει πάνω απ' την Κραυγή
και ποιες φωνές της
των τραγουδιών και των λυγμών
μπορέσανε να λιώσουν
τη Σιωπή σου.

Ένοιωσα άχνη, γεύτηκα αλμύρα
στα χέρια γλίστρησε η άμμος
μιας θάλασσας μεγάλης
απ' τις πολλές του Μυστηρίου σου.

Κάτι σαν τρέλας ήταν
-αφή και όρασή της
το σκοτεινό απόνερο.

Λες από κείνο να γεννιέται
σιγά – σιγά το φως
της Λογικής και του Κόσμου;

Του Φίλου

Στον Βαγγέλη Γκιβίση

Θα ταξιδεύω πάντα στη μέσα Κάρυστο
είναι ζεστό το φως της κι αναβράζει
χρόνια κλεισμένο στο βαθύ, τ' απύθμενο
κρασοβαρέλι της καρδιάς μου σπάζει.

Κι όλο ζητώ ν' αγγίξω τ' ακρογιάλια της
να πιω αλμύρα, να γευτώ βοτάνι
τις νύχτες σκαρφαλώνω στα βαγιόκλαδα
τις μέρες δρασκελώ βουνά και κάμπους.

Κι όλο παλεύω και σπογγώ τον μαύρο ιδρώ μου
να ξημερώσει της χαράς το άσπρο γέλιο
μέχρι ν' ανθίσει της καρδιάς το ροζ πικρόδαφνο
της νιότης μας ανοίγοντας κλειστό Ευαγγέλιο.

Κι όλο προσμένω τ' ακριβού φίλου το σμίξιμο
τ' αντρίκειο δόσιμο χεριών στην αποβάθρα
τώρα π' ανθίσαν τα λιγνά κι αδέξια χέρια μου
και δίνουν γεύση του χρυσού καρπού τους στ' άστρα.

Χαμηλόφωνο

Βαθιά μέσα στ' Ανθρώπινο
ψάξε να βρεις τη λύτρωση
στο βάθος της καρδιάς σου
θα βρεις την καθαρή πηγή
ότι κινεί τα Σύμπαντα
και με τ' ανθρώπινα συμπάσχει.

Την πρώτη ύλη του Φωτός
και την αρχέγονη κακία
να υπάρξει
αιτία σκοτεινή, ένα κενό
ύλη αναλώσιμη στο φως
καύσιμη ύλη της Αγάπης.

Αισιόδοξο

Η γλότη της καρδιάς μας ξαναφούντωσε
τα χρόνια του πικρού άλγους τελέψαν
τώρα, οι νιες κυρές του θαλασσόβραχου
απλώνουν χέρια κι αγκαλιές στους ήσκιους μας
που τους βαραίνει η σάρκα ώρα την ώρα.
Το τίμιο δάκρυ μας που κύλησε
σεμνό κι αθόρυβο στις πέτρες
σκάβοντας και ματώνοντας
εμέρεψε τη Μοίρα.
Χαρίζει τώρα σιγουριά στις γόνιμες σοδειές
που ροβολούν καλοσυνάτες
σε κάλεσμα απύ του κοντινού
μελλούμενου του νόστου.
Και στο βαθύ γαλάζιο του γιαλού
οι βάρκες οι αγέρινες
αβάρετες να κουβαλούν νυχτοήμερα
καινούργιο αίμα στις καρδιές μας
κρασί ομηρικό στις ευθυμίες μας
με τα αρχαία, τα χωμάτινα σταμνιά
νύχτα και μέρα, νύχτα ως το πρωί.
Τα όσα δάκρυα ήπιαμε, μας ήπιανε
τους ήπιαμε την άπλαστη ζωή τους
λαφραίνοντας του ξένου πόνου τ' άδικο
τ' ασήκωτο τραγούδι στο τραγούδι
και γέλιο στο πικρόγελο
πέτρινα βράδια της Σιωπής
που βάραινε τα στήθη μας
της γης όλο το βάρος.

Νύχτα εξόδου

Έλα, ψυχή, να ξεκινήσουμε μονάχοι
μέσ' από την άφωτη νυχτιά του λογισμού
από το κάστρο αραχνιασμένου στοχασμού
τη βαθιά τάφρο αποφεύγοντας της πλάνης.

Έλα, καρδιά, κι ας είν' κλειστός ο ουρανός
εντός σου σκάζε να το βρεις της πούλιας το εφταστέρι
σα χρυσοθήρας και σκαφτιάς σπάσε τους βώλους
συννεφιάς
κι έχει ο θαμμένος ήλιος σου ανεβεί στο μεσημέρι.

Έλα ζωή - γέλιο και κλάμα του θεού-
δες, μια του σπίθα αντιπαλεύει το σκοτάδι
το ογρό, αντίνομη μια βούληση της δοκιμής
που ο φτωχονούς της έδωσε παράλογου ψεγάδι.

Στοχασμός

Ένα Μυστήριο Ιερό
ο κόσμος τούτος γύρω μας
και μέσα μας.
Παλεύει συνέχεια με το ανίερο.
Το ορατό μέσ' το αόρατο
κυριαρχεί ανερμήνευτο
συγγέεται, διαχέεται
και συνυπάρχει.
Βίαια το διασπώνε
οι αισθήσεις μας.
Μόνο η μέσα αίσθηση
ακέραιο, ατεμάχιστο
σε ώρες στοχασμού βαθύ
το νοιώθει ενιαίο.
Το πνεύμα το διατρέχει
στα πιο καθάρια του όνειρα
με τη ψυχή πλεούμενο
την άχραντή του θάλασσα
όταν διαπλέει.

Άπληστοι

Στον Αντώνη Τσατσαρώνη

Μας κοιτούν οι νεκροί
με τ' άγρυπνα μάτια
της ψυχής τους.
Μας οικτίρουν
στην άφωνη γλώσσα τους.

Ζούμε, εξαντλώντας
βιώσιμο χώρο,
γόνιμο χρόνο,
και τη χαρά
ζωής μελλούμενης.

Προεξοφλούμε
με την αδηφαγία μας
της υπερκατανάλωσης,
καρπούς μελλοντικής σοδειάς.

Ασυνείδητα τρωμε
τον ζωοποιό σπόρο της.

Επίγνωση

Μάθε λοιπόν,
καθημερινέ άνθρωπε
να συλλαβίζεις επιτέλους
τους φθόγγους της κραυγής
μέσα από τη ανώφελης
σιωπής σου το απολίθωμα,
βόησε.

Μάθε ανάγνωση και γραφή
της κρυμμένης Αλήθειας.
Τώρα που ο πόλεμος
μονότονα στριγκλίζει
τη φρίκη του
κι ανοίγει τις φανταχτερές
φερούγες στα μακάβρια
παγώνια του.

Προσκλητήρια στους γύπες
που ολοένα πληθαίνουν
στα εκτροφεία της ύβρης
του σύγχρονου κόσμου μας.

Επίγνωση

II

Αιμορραγεί η ψυχή σου, οικουμένη
στ' άπειρα μάτια της σιωπής σου
βροχές βιβλικές των δακρύων
φτιάχνουν ρυάκια πορφυρά
παγώνουν σε κρύσταλλα
και σταλαγμίτες οδύνης.

Αιώνιο σύμβολο

Μνήμη Νίκης Καράλη

Οι μυγδαλιές λιγότεψαν
το βάρος του καιρού
με τα λευκά, τα ρόδινα
ανθοφορούσας πίστης
τα χρώματα τ' αγέρινα.
Του χρόνου τον ορίζοντα
βαθαίνουν τα ιδανικά.
Σύμβολα κόσμου μυστικού
που αδημονεί, π' αλλάζει
τα δέντρα σαν ανθίζουνε
κι η θέα τους ενώνει
της οικουμένης τ' όραμα
με λόγο τ' ουρανού.

Ακρόστιχο

Η Ποίηση γεννιέται
στα κενά της ψυχής μας.
Έχει σώμα της
το Μυστήριο
αντλεί από τ' αέναο
ζωής, πνεύματος, πράξης
και ο παλμός του Σύμπαντος
φωνή στις μουσικές της.
Στ' Άπειρο καθρεπτίζεται
και διαλογίζεται δραματικά
αδιάλειπτα, ισότιμα
με το Αιώνιο.

Περιεχόμενα

Η ποίηση	9
II	10
III	11
IV	12
V	13
Μεσιτείες	14
Δέηση	15
Αγάπη	16
Είναι... ..	17
Αντινομίες	18
Ίχνη ζωής	19
Ανεξήγητο	20
Ενοχή	21
Δώσε μου	22
Εικόνα Αχειροποίητη	24
Της Άνοιξης φωνήματα	25
II	26
III	27
IV	28
V	29
VI	30
VII	31
Ξενιτεμός	32
Εργατικός Δείπνος	33
Εικόνα σ' αγροτόσπιτο	34
Αγροτική εικόνα	35
Πράσινου Ελπίδα	36
Στων χωραφιών... ..	37

Ψυχή του Αιώνιου	38
Επιβίωση	39
Εικόνα	40
Βιομηχανικό λιμάνι	41
Ένα περίγραμμα ψυχής	42
Η Χάρη του Μοναχικού	43
Σύμβολα Αγαθότητας	44
Το καθημερινό τραγούδι	45
Διχασμένες Ψυχές	46
II	47
III	48
IV	49
Ποίηση των μικρών πραγμάτων	50
Από το Δωδεκάμηνο	51
Του Φίλου	52
Χαμηλόφωνο	53
Αισιόδοξο	54
Νύχτα εξόδου	55
Στοχασμός	56
Άπληστοι	57
Επίγνωση	58
II	59
Αιώνιο σύμβολο	60
Ακρόστιχο	61

